

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØEJA,
predstavljeni 29. junija 2017¹

Zadeva C-295/16

**Europamur Alimentación SA
proti**

**Dirección General de Comercio y Protección del Consumidor de la Comunidad Autónoma de la
Región de Murcia**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 4 de Murcia (upravno sodišče št. 4 v Murcia, Španija))

„Predhodno odločanje – Varstvo potrošnikov – Direktiva 2005/29/ES – Nepoštenne poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov – Prodaja trgovca na debelo malim trgovcem – Pristojnost Sodišča – Nacionalna zakonodaja, ki na splošno prepoveduje prodajo z izgubo – Izjeme na podlagi meril, ki niso določena v Direktivi 2005/29/ES“

I. Uvod

1. Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 4 de Murcia (upravno sodišče št. 4 v Murcia, Španija), se nanaša na razlago Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah)².

2. Ta predlog je bil vložen v okviru spora o upravni kazni, ki je bila naložena trgovcu, ki se ukvarja s trgovino na debelo, zaradi kršitve prepovedi prodaje z izgubo, ki je razen v dveh posebnih primerih določena s špansko zakonodajo o trgovini na drobno.

3. Ker se poslovna praksa, ki je predmet tega spora, ne nanaša neposredno na potrošnike, temveč na trgovca na debelo in male trgovce, in ker torej ne spada na področje uporabe Direktive 2005/29, bo treba natančneje preučiti, ali lahko Sodišče kljub temu odloči o vprašanjih za predhodno odločanje.

4. Če bi se Sodišče izreklo za pristojno, kot predlagam, se mi zdi, da odgovor na postavljeni vprašanji jasno izhaja iz njegove sodne prakse, v skladu s katero Direktiva 2005/29 nasprotuje ureditvam držav članic, ki na splošno prepovedujejo nepoštenne poslovne prakse, kot je prodaja z izgubo, in sicer tudi če so v teh ureditvah določene izjeme, če te ne izpolnjujejo pogojev za prepoved, ki so opredeljeni z navedeno direktivo.

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² UL 2005, L 149, str. 22.

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

5. V uvodnih izjavah 6, 8 in 17 Direktive 2005/29 je navedeno:

„(6) Ta direktiva [...] približuje zakonodaje držav članic o nepoštenih poslovnih praksah, vključno z nepoštenim oglaševanjem, ki neposredno škodujejo ekonomskim interesom potrošnikov in na ta način posredno ekonomskim interesom zakonitih konkurentov. [...] Ne zajema niti ne vpliva na posamezne nacionalne zakonodaje o nepoštenih poslovnih praksah, ki škodujejo samo ekonomskim interesom konkurentov ali zadevajo poslovanje med trgovci; države članice bodo lahko, če bodo tako želele, še naprej v skladu z zakonodajo Skupnosti urejale takšne prakse, pri čemer bodo v celoti upoštevale načelo sorazmernosti. [...]

[...]

(8) Ta direktiva neposredno ščiti ekonomske interese potrošnikov pred nepoštenimi poslovnimi praksami podjetij v razmerju do potrošnikov. Na ta način posredno ščiti tudi podjetja, ki poslujejo zakonito, pred njihovimi konkurenti, ki ne upoštevajo pravil te direktive, in tako na področjih, ki jih ureja ta direktiva, zagotavlja pošteno konkurenco. [...]

[...]

(17) Zaželeno je, da se za zagotovitev večje pravne varnosti opredelijo poslovne prakse, ki veljajo v vseh okoliščinah za nepoštene. Priloga I vsebuje torej izčrpen seznam vseh takšnih praks. To so edine poslovne prakse, ki lahko veljajo za nepoštene, ne da bi bila potrebna ocena posameznih primerov na podlagi določb iz členov 5 do 9. Seznam se lahko spremeni le s pregledom Direktive.“

6. Namen te direktive je v skladu z njenim členom 1 „prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga in doseči visoko raven varstva potrošnikov s približevanjem zakonov in drugih predpisov držav članic o nepoštenih poslovnih praksah, ki škodijo ekonomskim interesom potrošnikov“.

7. Člen 2(d) Direktive 2005/29 opredeljuje „poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov“ v smislu te direktive kot „vsako dejanje, opustitev, ravnanje, razlag[o] ali tržne komunikacije, vključno z oglaševanjem in trženjem, s strani trgovca, neposredno povezano s promocijo, prodajo ali dobavo izdelka potrošnikom“.

8. Člen 3(1) navedene direktive določa, da se ta „uporablja za nepoštene poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov, kakor je določeno v členu 5, pred, med in po poslovni transakciji v zvezi z nekim izdelkom“.

9. Njen člen 4, naslovljen „Notranji trg“, zahteva, da „[d]ržave članice ne omejujejo niti svobode opravljanja storitev niti prostega pretoka blaga iz razlogov, ki sodijo na področje, ki ga približuje ta direktiva“.

10. Člen 5 Direktive 2005/29, naslovljen „Prepoved nepoštenih poslovnih praks“, določa:

„1. Nepoštene poslovne prakse so prepovedane.

2. Poslovna praksa je nepoštena, če:

(a) nasprotuje zahtevam poklicne skrbnosti

in

- (b) v zvezi z izdelkom bistveno izkrivlja ali bi lahko izkrivljala ekonomsko obnašanje povprečnega potrošnika, ki ga izdelek doseže ali je nanj usmerjen, ali obnašanje povprečnega člana skupine, če je poslovna praksa usmerjena na določeno skupino potrošnikov.

[...]

4. Zlasti so nepošteno tiste poslovne prakse, ki so:

- (a) zavajajoče, kakor je določeno v členih 6 in 7,

ali

- (b) agresivne, kakor je določeno v členih 8 in 9.

5. Priloga I vsebuje seznam poslovnih praks, ki se v vseh okoliščinah štejejo za nepošteno. V vseh državah članicah se uporablja isti enotni seznam, ki se lahko spremeni samo s pregledom te direktive.“

B. Špansko pravo

1. Zakonodaja o trgovini na drobno

11. V skladu z obrazložitvenim memorandumom Ley 7/1996 de Ordenación del Comercio Minorista (zakon 7/1996 o trgovini na drobno) z dne 15. januarja 1996³ (v nadaljevanju: LOCM) je namen tega zakona predvsem „odpravi[ti] neravnotežja med velikimi in malimi trgovskimi podjetji [...] ter zlasti ohraniti svobodno in lojalno konkurenco. Ni treba poudarjati, da se najhitrejši in najoprijemljivejši učinki položaja svobodne in lojalne konkurence kažejo v neprestanem izboljševanju cen, kakovosti ter drugih pogojev ponudbe in javnih storitev, kar navsezadnje pomeni delovanje na najučinkovitejši način v korist potrošnikov.“

12. Člen 14 LOCM, naslovljen „Prepoved prodaje z izgubo“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Ne glede na določbe prejšnjega člena[, ki določa načelo svobodnega oblikovanja cen,] je prepovedana ponudba ali prodaja z izgubo, razen primerov, določenih v poglavju IV [o razprodajah] in poglavju V [o likvidacijski prodaji] iz naslova II tega zakona, razen če želi gospodarski subjekt, ki ponuja ali prodaja, doseči cene enega ali več konkurentov, ki lahko znatno škodujejo njegovi prodaji, ali če gre za pokvarljivo blago, ki mu bo rok trajanja kmalu potekel.

Vsekakor je treba upoštevati določbe zakona o nelojalni konkurenci.

2. Za namene odstavka 1 prodaja z izgubo pomeni, da je bil izdelek ponujen v prodajo po ceni, ki je nižja od dobavne cene, navedene na upoštevem računu, po sorazmernem odstetju popustov, navedenih na samem računu, ali je nižja od stroška zamenjave, če je ta nižji od prve cene, ali od dejanskega stroška proizvodnje, če bi izdelek izdelal isti trgovec, po prištetju vseh neposrednih dajatev na posel.“

3 BOE št. 15 z dne 17. januarja 1996, str. 1243.

13. Ta prepoved prodaje z izgubo se v skladu s šesto dodatno določbo LOCM, ki je bila v ta zakon vstavljena leta 1999,⁴ uporablja tudi „za subjekte, ki se ukvarjajo s trgovino na debelo, ne glede na njihovo pravno obliko“.

14. Avtonomna skupnost Murcia je LOCM izvajala z regionalnim zakonom, sprejetim leta 2006.⁵ Člen 54 tega zakona določa, da se težje kršitve sankcionirajo z globo v višini od 3001 EUR do 15.000 EUR. Za določitev obstoja „težje kršitve“ je v navedenem zakonu napoteno na LOCM, katerega člen 65(1)(c) tako opredeljuje prodajo z izgubo. Merila za odmero sankcije so navedena v členu 55 tega regionalnega zakona, v katerem je navedeno predvsem resno oškodovanje „interesov potrošnikov“.

2. Zakonodaja v zvezi z nelojalno konkurenco

15. Preambula Ley 3/1991 de Competencia Desleal (zakon 3/1991 o nelojalni konkurenci) z dne 10. januarja 1991⁶ (v nadaljevanju: LCD) določa:

„[Ta] zakon ustreza zahtevi po prilagoditvi konkurenčne ureditve vrednotam, ki so osnova naše gospodarske ureditve. V skladu s špansko ustavo iz leta 1978 je naš gospodarski sistem osredotočen na načelo svobode gospodarske pobude in, posledično, na institucionalni ravni, na načelo svobodne konkurence. Iz tega izhaja obveznost zakonodajalca, da določi natančne mehanizme za preprečitev izkrivljenja tega načela z nepoštenimi praksami, ki bi lahko ovirale konkurenčno delovanje trga.

To ustavno zahtevo dopolnjuje in krepi zahteva, ki izhaja iz načela varstva potrošnika kot šibke stranke v tipičnih tržnih razmerjih in ki je navedena v členu 51 ustave.

Ta novi vidik težave, ki na splošno v našem običajnem pravu na področju nelojalne konkurence ni znan, je ustvaril dodatno spodbudo izjemni pomembnosti izdaje nove zakonodaje.“

16. Člen 17 LCD, naslovljen „Prodaja z izgubo“, določa:

„1. Razen če z zakonom ali drugimi predpisi ni določeno drugače, se cene oblikujejo svobodno.

2. Ne glede na to se prodaja z izgubo ali po ceni, ki je nižja od nakupne cene, šteje za nelojalno v naslednjih primerih:

(a) ko lahko potrošnika zavede glede ravni cen drugih izdelkov ali storitev iste poslovne enote;

(b) kadar omaja ugled podobe izdelka ali poslovne enote drugih;

(c) ko je del strategije, namenjene odstranitvi konkurenta ali skupine konkurentov s trga.“

⁴ Določba, ki je bila v LOCM dodana s členom 56(1)(8) Ley 55/1999 de Medidas fiscales, administrativas y del orden social (zakon 55/1999 o uvedbi davčnih, upravnih in socialnih ukrepov) z dne 29. decembra 1999 (BOE št. 312 z dne 30. decembra 1999, str. 46095), v nadaljevanju: zakon 55/1999.

⁵ Ley 11/2006 Sobre régimen del comercio minorista de la región de Murcia (zakon 11/2006 o ureditvi prodaje na drobno v regiji Murcia) z dne 22. decembra 2006 (BORM št. 2 z dne 3. januarja 2007, str. 141), v nadaljevanju: regionalni zakon 11/2006.

⁶ BOE št. 10 z dne 11. januarja 1991, str. 959.

3. Zakon 29/2009

17. Direktiva 2005/29 je bila v špansko pravo prenesena z Ley 29/2009 por la que se modifica el régimen legal de la competencia desleal y de la publicidad para la mejora de la protección de los consumidores y usuarios (zakon 29/2009 o spremembi pravne ureditve glede nelojalne konkurence in oglaševanja zaradi izboljšanja varstva potrošnikov in uporabnikov) z dne 30. decembra 2009⁷ (v nadaljevanju: zakon 29/2009).

18. S tem zakonom sta bila poleg drugih instrumentov spremenjena LOCM in LCD. Zgoraj navedene določbe zadnjenaavedenih zakonov⁸ so ostale nespremenjene.

19. Predložitveno sodišče ugotavlja, da je bil z zakonom 29/2009 členu 18 LOCM dodan tretji odstavek, ki določa, da se promocija prodaje „šteje za nepošteno, če so izpolnjeni pogoji iz člena 5 [LCD]“.⁹

20. Poudarja tudi, da je bil z zakonom 29/2009 člen 4 LCD spremenjen tako, da so v njem navedena merila za opredelitev „nepoštenih“ poslovnih praks, kakor so določena v členu 5 Direktive 2005/29. Dodaja, da je v novem besedilu členov 5 in 7 LCD ponovljeno besedilo člena 6 (z naslovom „Zavajajoča dejanja“) oziroma člena 7 (z naslovom „Zavajajoče opustitve“) te direktive.¹⁰

III. Spor o glavni stvari, vprašanji za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

21. Družba Europamur Alimentación SA (v nadaljevanju: Europamur) je trgovec na debelo, ki izdelke za široko rabo in prehranske izdelke prodaja veleblagovnicam in manjšim trgovinam. Ker je družba Europamur vključena v nakupovalni center, lahko svojim strankam, malim trgovcem, ponuja izdelke po konkurenčnih cenah, s katerimi lahko konkurirajo trgovskim centrom in velikim distribucijskim verigam.

22. Dirección General de Comercio y Protección del Consumidor de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia (splošni direktorat za trgovino in varstvo potrošnikov avtonomne regije Murcia, Španija), prej imenovan „Dirección General de Consumo, Comercio y Artesanía de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia“ (splošni direktorat za potrošništvo, trgovino in obrtništvo avtonomne regije Murcia v nadaljevanju: regionalna uprava), je družbi Europamur zaradi kršitve prepovedi iz člena 14 LOCM naložil globo v višini 3001 EUR, saj je nekatere izdelke prodajala z izgubo.

23. Regionalna uprava je to odločbo obrazložila predvsem z raznimi preudarki v zvezi z varstvom potrošnikov.¹¹ Poleg tega je regionalna uprava pri odmeri sankcije upoštevala merilo v zvezi z „resnim oškodovanjem interesov potrošnikov“ iz člena 55 regionalnega zakona 11/2006. Vendar ni pojasnila, kako je ravnanje družbe Europamur konkretno škodilo interesom potrošnikov, saj naj bi v skladu s prevladujočo razlago člena 14 LOCM škodo potrošnikom in uporabnikom lahko povzročila sama prodaja z izgubo.

⁷ BOE št. 315 z dne 31. decembra 2009, str. 112039.

⁸ Glej točke od 11 do 16 teh sklepnih predlogov.

⁹ Glej člen 4 zakona 29/2009. Ugotavljam, da ta v členu 22 (o prodaji na več ravneh), členu 23 (o prepovedi piramidne prodaje) in členu 32 (o prodaji z darili ali bonusi) LOCM, kakor so bili spremenjeni, napotuje tudi na določbe LCD.

¹⁰ Glej člen 1 zakona 29/2009.

¹¹ Ta uprava je tako navedla, da popusti „ne smejo posegati v pravilno oblikovanje pogodbenega soglasja v škodo potrošnikov in uporabnikov glede pravilne ravni cen določenega podjetnika ali poslovne enote“. Poudarila je tudi „socialni učinek kršitve, ki vpliva na vse trgovce in potrošnike dežele Murcia [...], ker gospodarski namen kršitelja [...] med drugim zajema oblikovanje ponudb, ki pritegnejo zanimanje strank za izdelke, kot so obravnavani, z namenom spodbuditve k nakupu izdelkov ali storitev iste poslovne enote in skritim namenom odvrnitve ali odstranitve konkurentov“.

24. Družba Europamur je zoper navedeno odločbo vložila tožbo, pri čemer je poleg drugih razlogov navedla, da je nujno, da lahko mali trgovci svoje cene uskladijo s cenami konkurentov, da bi bilo treba v zvezi z njo spoštovati dokazna pravila iz člena 17 LCD in da sankcionirano ravnanje nikakor ne škodi potrošnikom. Trdila je tudi, da je naložena sankcija v nasprotju s pravom Unije, saj naj Direktiva 2005/29 z zakonom 29/2009 ne bi bila zadostno prenesena v nacionalni pravni red, ker z njim ni bilo spremenjeno besedilo člena 14 LOCM.

25. Regionalna uprava je v obrambo trdila predvsem, da je sistem sankcij iz LOCM, ki je bil vzpostavljen posebej za varstvo interesov potrošnikov, samostojen v primerjavi z LCD, ki je bolj usmerjen v odnose med gospodarskimi subjekti, tako da bi bilo prepoved iz člena 14 LOCM mogoče uporabiti tudi ob neobstoju okoliščin iz člena 17 LCD. Dodala je, da med nacionalno zakonodajo in zakonodajo Unije ni kolizije.

26. V teh okoliščinah je Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 4 de Murcia (upravno sodišče št. 4 v Murcia) z odločbo z dne 27. aprila 2016, ki je na Sodišče prispela 25. maja 2016, prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

- „1. Ali je treba Direktivo [2005/29] razlagati tako, da nasprotuje nacionalni določbi, kot je člen 14 [LOCM], ki je bolj omejevalen od zadevne direktive, saj že v osnovi – tudi trgovcem na debelo – prepoveduje prodajo z izgubo, ker to prakso opredeljuje kot upravno kršitev in jo posledično sankcionira, ob upoštevanju tega, da je namen španskega zakona poleg organizacije trga tudi varovanje interesov potrošnikov?
2. Ali je treba Direktivo [2005/29] razlagati tako, da nasprotuje navedenemu členu 14 [LOCM], tudi če nacionalna določba omogoča odstopanje od splošne prepovedi prodaje z izgubo, če (i) kršitelj dokaže, da je bil namen prodaje z izgubo doseganje cen enega ali več konkurentov, ki bi lahko znatno vplivale na njegovo prodajo, ali (ii) gre za pokvarljive izdelke, ki jim bo rok trajanja kmalu potekel?“

27. Pisna stališča sta predložili družba Europamur in Evropska komisija. Na obravnavi 6. aprila 2017 so ustna stališča predstavile družba Europamur, španska vlada in Komisija.

IV. Analiza

A. Vsebina nacionalne ureditve, ki se obravnava v postopku v glavni stvari

28. Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 4 de Murcia (upravno sodišče št. 4 v Murcia) v obrazložitvi predložitvene odločbe navaja, da LOCM sledi cilju varstva potrošnikov, med drugim tudi – kot v sporu o glavni stvari – pri prodaji trgovca na debelo malim trgovcem, če posledice takih transakcij med trgovci občutijo potrošniki. Potrošnik naj bi imel namreč pri nakupih pri malem trgovcu ugodnosti zaradi združitve naročil, ki se opravi s posredovanjem trgovca na debelo, brez katere mali trgovec ne bi bil konkurenčen v primerjavi z verigami in trgovskimi centri, ki imajo znatno višjo kupno moč.

29. To sodišče ne navaja natančnih razlogov, iz katerih se je člen 14 LOCM, ki prepoveduje prodajo z izgubo, začel uporabljati tudi za subjekte, ki se ukvarjajo s trgovino na debelo, v skladu s šesto dodatno določbo, ki je bila v LOCM vstavljena z zakonom 55/1999, kolikor vem, pa v zvezi s tem ni nobene navedbe niti v obrazložitvenem memorandumu zadnjenavedenega. V predložitveni odločbi piše zgolj, da „je namen varstva potrošnika, ki mu [LOCM] sledi, utemeljen zato, ker prodaja z izgubo trgovca na debelo vpliva na potrošnika in vpliva na njegovo ravnanje v zvezi z zadevnim potrošniškim izdelkom ali blagom“.

30. Navaja, da člen 14 LOCM prepoveduje samo prodajo z izgubo, ne da bi bilo treba upravi, ki naloži sankcijo, dokazati, da je praksa kršitelja škodila interesom potrošnikov v smislu člena 5 Direktive 2005/29, vendar da navedena nacionalna določba zadevni osebi kljub temu omogoča, da ravnanje upraviči z dvema posebnima razlogoma, in sicer ali s ciljem doseganja cen konkurentov, ki znatno škodijo njegovim prodajam, ali s pokvarljivostjo proizvodov, ki se prodajajo z izgubo.

31. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari trdi, da takšna obrnitev dokaznega bremena, iz katere izhaja, da mora domnevni kršitelj dokazati poštenost očitanih dejanj, ni v skladu z Direktivo 2005/29, ker prodaja z izgubo ni na seznamu poslovnih praks iz Priloge I k tej direktivi, ki se v vseh okoliščinah štejejo za nepošteno.

32. Predložitveno sodišče v zvezi s tem poudarja, da tudi če bi trgovec, ki se mu ravnanje očita, dokazal, da zadevna prodaja z izgubo ne izpolnjuje nobenega od meril za nepoštenost poslovne prakse, ki so določena z Direktivo 2005/29,¹² bi bila ta prodaja še naprej prepovedana s členom 14 LOCM in bi bila torej sankcionirana, razen če lahko trgovec dokaže obstoj enega od dveh razlogov za upravičenost, ki sta navedena v tem členu.

33. Nazadnje, to sodišče poudarja, da člen 14 LOCM, ki ob prenosu Direktive 2005/29 ni bil spremenjen, „vsebuje dvoumno napotilo, da „je treba v vsakem primeru upoštevati določbe LCD“,“ čeprav sistem prepovedi prodaje z izgubo iz člena 17 LCD nasprotuje sistemu, ki izhaja iz LOCM.¹³

B. Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

34. Španska vlada in Komisija sta ob upoštevanju dejanskega in regulativnega okvira spora o glavni stvari ugovarjali uporabi Direktive 2005/29 v takih okoliščinah.

35. Naj najprej navedem, da je ta predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki vključuje nov vidik posebne povezave nacionalnih pravil,¹⁴ po mojem mnenju dopusten ob upoštevanju navedb predložitvenega sodišča, iz katerih je razvidno, da bo zahtevano razlago potrebovalo za obravnavo tega spora, čeprav se ta nanaša na prodajo z izgubo med trgovci, ki torej ne spada na področje uporabe te direktive, saj se tak položaj v skladu z upoštevnimi določbami španskega prava enači s prodajo trgovca potrošniku, ki spada na navedeno področje uporabe.

36. V zvezi s tem ugotavljam, *prvič*, da ni sporno, da je Sodišče večkrat menilo, da dejanja *prodaje z izgubo*, kot se obravnavajo v postopku v glavni stvari, pomenijo „poslovne prakse“ v smislu člena 2(d) Direktive 2005/29 in da zanje torej veljajo zahteve iz te direktive.¹⁵

¹² Natančneje, nezadostna poklicna skrbnost, izkrivljanje ravnanja potrošnikov, prevara ali agresivna praksa v skladu s členom 5(1) in (4) te direktive.

¹³ Predložitveno sodišče navaja, da v skladu s členom 17 LCD niso vse prodaje z izgubo nepošteno poslovne prakse, kot izhaja iz člena 14 LOCM, temveč so takšne zgolj tiste, ki izpolnjujejo pogoje iz navedenega člena 17 (in sicer zavajanje potrošnika, omajanje ugleda izdelka ali poslovne enote ali odstranitev konkurentov), in da je torej treba dokazati nepoštenost take prodaje za njeno sankcioniranje.

¹⁴ V obravnavani zadevi se namreč postavlja novo pravno vprašanje v zvezi z dopustnostjo predloga, ker je treba določiti, ali mora Sodišče odgovoriti na vprašanje, ali pravo Unije nasprotuje nacionalni določbi (in sicer členu 14 LOCM), ki nekoliko spada na področje uporabe Direktive 2005/29, vendar se na podlagi druge nacionalne določbe (in sicer šeste dodatne določbe LOCM) uporablja v primeru, ki ne spada na področje uporabe navedene direktive. V zvezi s tem glej točko 41 in naslednje teh sklepni predlogov.

¹⁵ Glej sklep z dne 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, točke od 20 do 22 in navedena sodna praksa), v katerem je ugotovljeno, da so take prodaje, ki imajo „namen privabiti potrošnike v poslovne prostore trgovca in spodbuditi navedene potrošnike k nakupom“, „torej del poslovne strategije gospodarskega subjekta in so neposredno namenjene promociji ter spodbujanju prodaje“. V sodbi z dne 4. maja 2017, Vanderborcht (C-339/15, EU:C:2017:335, točka 23), je Sodišče spomnilo, da je pojem „poslovna praksa“ v navedenem členu 2(d) opredeljen „zelo široko“.

37. *Drugič*, ne glede na nasprotno mnenje, ki ga je na obravnavani izrazil španska vlada, menim, da se zdi namen nacionalnih določb, ki se uporabljajo v sporu o glavni stvari, in predvsem določb člena 14 LOCM *varstvo potrošnikov*, tako da te določbe v skladu s sodno prakso Sodišča s tega področja¹⁶ lahko spadajo na področje uporabe Direktive 2005/29.

38. Namreč, kot navaja predložitveno sodišče, je iz obrazložitvenega memoranduma LOCM razvidno, da je ta zakon poleg drugih ciljev izrecno namenjen zagotovitvi varstva potrošnikov.¹⁷ Zdi se, da je v večinski španski sodni praksi ta cilj potrjen, kar zadeva natančneje člen 14 LOCM o prepovedi prodaje z izgubo, na katerega se nanašata vprašanji za predhodno odločanje.¹⁸ Poleg tega je upravna odločba, ki je predmet spora o glavni stvari, izrecno temeljila na tem istem cilju.¹⁹

39. Tudi ob domnevi, da – kot je na obravnavi trdila španska vlada – varstvo potrošnikov ni bil glavni cilj španskega zakonodajalca ob sprejetju LOCM, tak preudarek po mojem mnenju ni pomemben za določitev, ali nacionalna določba spada na področje uporabe Direktive 2005/29 ali ne. Sodišče je sicer menilo, da ker ta instrument popolnoma usklajuje pravila o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov, vlada ne more utemeljeno trditi, da nacionalna določba ne spada na navedeno področje uporabe, ker naj bi se nanašala predvsem na cilje, ki niso povezani z varstvom potrošnikov.²⁰ Prav tako je že priznalo, da lahko nacionalna zakonodaja vpliva na razmerja med gospodarskimi subjekti, čeprav je namenjena varstvu potrošnikov, in lahko tako izhaja iz Direktive 2005/29.²¹ Zdi se mi, da to velja tudi v obravnavani zadevi.

40. Vsekakor mora predložitveno sodišče, in ne Sodišče, določiti vsebino in namene določb nacionalnega prava, ki se uporabljajo v sporu o glavni stvari,²² tako da je za Sodišče zavezujoče mnenje, ki ga v zvezi s tem izrazijo nacionalna sodišča, in ne stališča, predstavljena pred Sodiščem.²³

41. Vendar, *tretjič*, navedeni preudarki po mojem mnenju niso zadostni, da bi se lahko Sodišče izreklo za pristojno za odgovor na vprašanji v obravnavani zadevi,²⁴ ob upoštevanju dejstva, da je zadevna poslovna praksa posebna v tem, da ne zadeva neposredno prodaje potrošnikom, temveč *prodajo trgovca na debelo malim trgovcem*, ki nato preprodajajo potrošnikom.

16 Glej zlasti sodbo z dne 17. januarja 2013, Köck (C-206/11, EU:C:2013:14, točke od 28 do 33), ter sklepa z dne 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, točka 17), in z dne 8. septembra 2015, Cdiscount (C-13/15, EU:C:2015:560, točka 29).

17 Po citiranju odlomka iz navedenega obrazložitvenega memoranduma predložitveno sodišče navaja, da „je med *očitnimi cilji* [...] [LOCM] varstvo potrošnika“ (moj poudarek), to analizo pa ponovno potrdi na koncu prvega vprašanja za predhodno odločanje. Glej tudi točki 11 in 28 teh sklepnih predlogov.

18 V skladu s predložitveno odločbo je v skoraj enotnem stališču Tribunales Superiores de Justicia (višja sodišča) španskih avtonomnih skupnosti navedeno, da „je [LOCM in zlasti njegov člen 14] zato, da bi potrošnikom in uporabnikom na svojem področju materialne uporabe zagotovil učinkovitejše varstvo, bistveno bolj restriktiven kot [LCD in zlasti njegov člen 17], kar zadeva prakso prodaje z izgubo“.

19 Glej točko 23 in opombo 11 k tem sklepnim predlogom.

20 Glej sodbo z dne 9. novembra 2010, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag (C-540/08, EU:C:2010:660, točke od 25 do 28), v zvezi s trditvami avstrijske vlade, da se je nacionalna določba, ki se je obravnavala v postopku v glavni stvari, nanašala predvsem na cilje v zvezi z ohranjanjem pluralizma medijev.

21 Glej sklep z dne 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, točka 18). V tem smislu glej tudi uvodno izjavo 8 Direktive 2005/29, v skladu s katero ta posredno ščiti tudi podjetja, ki poslujejo zakonito, pred njihovimi konkurenti, ki ne upoštevajo pravil tega instrumenta.

22 Sodišče v okviru predhodnega odločanja namreč ni pristojno ne za razlago nacionalnega prava države članice ne za odločanje, ali je njegova razlaga s strani predložitvenega sodišča pravilna (glej predvsem sklep z dne 30. junija 2011, Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, točka 26 in naslednje, ter sodbe z dne 13. junija 2013, Kostov, C-62/12, EU:C:2013:391, točki 24 in 25; z dne 21. septembra 2016, Etablissements Fr. Colruyt, C-221/15, EU:C:2016:704, točka 15, in z dne 4. maja 2017, HanseYachts, C-29/16, EU:C:2017:343, točka 34).

23 Glej zlasti sodbi z dne 8. junija 2016, Hünnebeck (C-479/14, EU:C:2016:412, točka 36), in z dne 21. junija 2016, New Valmar (C-15/15, EU:C:2016:464, točka 25).

24 Glej po analogiji sodbo z dne 17. oktobra 2013, RLVs (C-391/12, EU:C:2013:669, točki 34 in 35).

42. Kot španska vlada in Komisija pa ugotavljam, da je področje uporabe Direktive 2005/29 omejeno na nepošteno poslovne prakse podjetij, ki neposredno škodujejo ekonomskim interesom potrošnikov, kot je navedeno v naslovu te direktive in v več njenih določbah²⁵. Ta direktiva kot taka se torej ne uporablja za nepošteno poslovne prakse, ki škodujejo „samo“ ekonomskim interesom konkurentov ali ki – kot v tem sporu o glavni stvari – zadevajo poslovanje med trgovci.²⁶

43. Vendar se lahko Sodišče v skladu z ustaljeno sodno prakso izreče za pristojno za odgovor na vprašanja za predhodno odločanje, ki so mu predložena, tudi če se določbe prava Unije, katerih razlaga se zahteva, ne uporabljajo za dejansko stanje v sporu o glavni stvari, kadar se navedene določbe na podlagi nacionalnega prava uporabljajo neposredno in brezpogojno. Namreč, kadar se nacionalna zakonodaja za rešitve, ki se uporabljajo za položaje, za katere se ne uporablja zadevni akt Unije, uskladi z rešitvami, ki jih vsebuje ta akt, obstaja nedvomen interes Unije za to, da se zaradi izogibanja razlikam pri razlagi v prihodnosti določbe tega akta razlagajo enotno. Sodišče mora zato preveriti, ali ob upoštevanju informacij, ki so v zvezi s tem navedene v predlogu za sprejetje predhodne odločbe, obstajajo dovolj natančni znaki, da se lahko ugotovi to napotilo na pravo Unije.²⁷

44. Iz sodne prakse izhaja tudi, da tudi če v zakonodaji, s katero je direktiva prenesena v nacionalno pravo, niso dobesedno prevzete določbe prava Unije, na katere se nanašajo vprašanja za predhodno odločanje, je Sodišče lahko pristojno za predhodno odločanje, kadar je v predložitveni odločbi priznано, da je razlaga, ki jo bo Sodišče podalo v zvezi s temi določbami, zavezujoča za rešitev spora o glavni stvari s strani predložitvenega sodišča.²⁸

45. V obravnavani zadevi menim, da obstaja dejanski interes za to, da Sodišče razloži določbe Direktive 2005/29, ob upoštevanju dejstva, da iz dovolj natančnih znakov iz predložitvene odločbe izhaja, da se določbe navedene direktive na podlagi nacionalnega prava uporabljajo – čeprav po mojem mnenju napačno²⁹ – za položaje, kot je ta iz spora o glavni stvari, ki ne spadajo na področje uporabe te direktive.³⁰

46. Iz predložitvenega sklepa sicer izhaja, da nacionalni določbi, ki sta se na podlagi izpodbijane odločbe uporabljali za spor o glavni stvari – in sicer člen 14 LOCM o prepovedi prodaje z izgubo v trgovini na drobno in šesta dodatna določba LOCM, s katero je ta prepoved razširjena na trgovce na debelo – nista bili spremenjeni z zakonom 29/2009, s katerim je bila Direktiva 2005/29 prenesena v španski pravni red, in to brez natančnih razlogov.³¹

47. Vendar so bile z zakonom 29/2009 spremenjene druge določbe LOCM, iz česar izhaja, da se je nacionalni zakonodajalec zavestno odločil, da ob tem prenosu ohrani besedilo navedenega člena 14 in navedene šeste dodatne določbe, po vsej verjetnosti ker je menil, da sta zadnjenavedena v skladu z Direktivo 2005/29. Po mojem mnenju je odločitev, da se ohranijo nacionalne določbe, dejanje prenosa direktive, in sicer tako kot bistvene spremembe, kot sta preoblikovanje ali razveljavitev določb nacionalnega prava.

25 Glej zlasti uvodne izjave od 6 do 8 ter člene 1, 2(d) in 3(1) Direktive 2005/29.

26 Glej predvsem sklepne predloge generalne pravobranilke V. Trstenjak v zadevi Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag (C-540/08, EU:C:2010:161, točka 43 in naslednje); sklep z dne 30. junija 2011, Wamo (C-288/10, EU:C:2011:443, točka 22); sodbo z dne 17. januarja 2013, Köck (C-206/11, EU:C:2013:14, točka 30), in sklep z dne 8. septembra 2015, Cdiscount (C-13/15, EU:C:2015:560, točka 26).

27 Glej zlasti sodbo z dne 18. oktobra 2012, Nolan (C-583/10, EU:C:2012:638, točka 45 in naslednje); sodbo z dne 7. novembra 2013, Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718, točki 21 in naslednje); sklep z dne 12. maja 2016, Sahyouni (C-281/15, EU:C:2016:343, točka 27 in naslednje), in sodbo z dne 15. novembra 2016, Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874, točka 53 in naslednje).

28 Glej v tem smislu sodbo z dne 7. januarja 2003, BIAO (C-306/99, EU:C:2003:3, točka 90 in naslednje).

29 Glej točko 53 in naslednje teh sklepnih predlogov.

30 Vendar je Komisija na obravnavi navedla, da ni našla dovolj natančnih znakov, na podlagi katerih bi bilo mogoče meniti, da je španski zakonodajalec sistem varstva iz Direktive 2005/29 nameraval razširiti na poslovanje med trgovci.

31 Razlogi, iz katerih navedeni določbi nista bili spremenjeni, niso razvidni iz predložitvene odločbe, prav tako pa se mi zdi, da preambula zakona 29/2009 ne vsebuje preudarkov, ki bi se nanašali posebej na pravno ureditev prodaje z izgubo. Španska vlada je v ustnih stališčih trdila, da ker je zakonodajalec menil, da člen 14 LOCM ne izhaja iz varstva potrošnikov, ob prenosu Direktive 2005/29 tega člena ni spremenil, pri čemer ni navedla nobenega upoštevnega vira.

48. Poleg tega ugotavljam, da je izpodbijana sankcija temeljila na členu 14 LOCM, na katerega se izrecno nanašata vprašanji za predhodno odločanje, in da če se spor o glavni stvari ne bi nanašal na prodajo med trgovcem na debelo in malimi trgovci, temveč neposredno na prodajo med trgovcem in potrošniki, bi bilo Sodišče nedvomno pristojno za odgovor na ti vprašanji. V obravnavani zadevi obstaja dvom zgolj zaradi razširitve področja uporabe navedenega člena 14 na prodajo med trgovci v skladu s šesto dodatno določbo LOCM. Iz predložitvene odločbe pa izhaja, da so posledice razlage Direktive 2005/29, ki se tukaj zahteva, v pravnem smislu enake v obeh primerih, saj če bi Sodišče menilo, da navedena direktiva nasprotuje nacionalnim standardom, kot so določeni v členu 14 LOCM, bi bila neposredna posledica to, da izpodbijana odločba in torej naložena globa nista pravilno utemeljeni v skladu s španskim pravom.

49. Poleg tega predložitveno sodišče poudarja, da člen 14 LOCM v odstavku 1, drugi pododstavek, vsebuje izrecno napotilo na določbe LCD,³² in sicer podobno kot zlasti člen 18(3) LOCM, kakor je bil spremenjen z zakonom 29/2009.³³ Z zadnjenavedenim zakonom je bilo preoblikovanih več členov LCD, predvsem da bi se vanj vključila merila, na podlagi katerih je mogoče poslovno prakso šteti za „nepoštene“ v smislu Direktive 2005/29,³⁴ tožeča stranka v postopku v glavni stvari pa trdi prav to, da bi morala pristojna regionalna uprava upoštevati ta merila.³⁵

50. Predložitveno sodišče v teh posebnih okoliščinah meni, da se „[v obravnavani zadevi] [p]ojavi [...] vprašanje, ali [je treba] Direktiv[o] 2005/29/ES [razlagati tako, da] nasprotuje razlagi člena 14 LOCM[, ki prevladuje v španski sodni praksi], na podlagi katere je prodaja z izgubo kot taka prepovedana in jo je mogoče sankcionirati, ne da bi bilo treba ugotoviti obstoj zavajajočih opustitev ali agresivnih poslovnih praks ali praks, ki so na splošno nepošteno“, čeprav „seznam poslovnih praks, ki se v vsakem primeru štejejo za nepošteno, [v Direktivi] [2005/29] ne zajema prodaje z izgubo“.³⁶

51. Po mojem mnenju mora Sodišče določbe Direktive 2005/29, ki so bile vsaj delno prevzete v upoštevanih standardih španskega prava, razlagati enotno, da se prepreči tveganje za različne razlage v zvezi s tem in ker se zdi, da je odgovor na postavljeni vprašanji odločilen za rešitev spora o glavni stvari.

52. Ob upoštevanju teh elementov menim, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten in da se mora Sodišče izreči za pristojno za odgovor na vprašanji, ki sta mu predloženi v obravnavani zadevi.

C. Dopustnost nacionalne ureditve, kakršna se obravnava v postopku v glavni stvari, ob upoštevanju Direktive 2005/29

53. Predložitveno sodišče z vprašanjema za predhodno odločanje, ki ju je treba po mojem mnenju analizirati skupaj, v bistvu sprašuje, ali Direktiva 2005/29 nasprotuje nacionalni ureditvi, kakršna se obravnava v postopku v glavni stvari, ki na splošno prepoveduje prodajo z izgubo, vključno s prodajo med trgovci na debelo in malimi trgovci, razen če kršitelj dokaže, da je bil namen prodaje z izgubo doseganje cen enega ali več konkurentov, ki bi lahko znatno vplivale na njegovo prodajo, ali če gre za pokvarljive izdelke, ki jim bo rok trajanja kmalu potekel.

54. Moja stališča v zvezi s tem bodo razmeroma kratka, saj po mojem mnenju iz sodne prakse Sodišča s tega področja jasno izhaja, da je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti pritrdilno.

³² Ker je namen LCD ob upoštevanju njegove preambule tudi varstvo potrošnikov (glej točko 15 teh sklepnih predlogov).

³³ Glej točko 19, opombo 9 in točko 33 teh sklepnih predlogov.

³⁴ Glej točko 20 teh sklepnih predlogov.

³⁵ Družba Europamur je na obravnavi navedla, da je bil cilj zakona 29/2009 v skladu z njegovo preambulo poenotiti pravne ureditve, ki se uporabljajo na področju nepoštenih poslovnih praks, ne glede na naslovnik – trgovec ali potrošnik – zadevnega blaga in da bi bilo treba določbe LOCM in LCD torej razlagati skupaj.

³⁶ Glej tudi točko 32 teh sklepnih predlogov.

55. Sodišče je namreč že razsodilo, da je treba Direktivo 2005/29 razlagati tako, da nasprotuje kakršni koli nacionalni določbi, ki na splošno prepoveduje ponujanje blaga za prodajo ali njegovo prodajo z izgubo, ne da bi bilo treba glede na konkretno dejansko stanje v posameznem primeru ugotoviti, ali je zadevna poslovna transakcija „nepoštena“ glede na merila, določena v členih od 5 do 9 te direktive, in ne da bi bilo pristojnim sodiščem v zvezi s tem priznано polje proste presoje, če je namen te določbe varstvo potrošnikov.³⁷

56. V zvezi z zadnjenavedenim vprašanjem bom spomnil le, da predložitveno sodišče v nasprotju z mnenjem španske vlade v ustnih stališčih v obravnavani zadevi meni, da je namen LOCM predvsem varstvo potrošnikov, kar se mi zdi, da dejansko izhaja iz obrazložitvenega memoranduma tega zakona.³⁸

57. Da bi Sodišče odločilo, kot je navedeno zgoraj, je najprej spomnilo, da ker Direktiva 2005/29 popolnoma usklajuje pravila o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov, države članice ne smejo, kot izrecno določa člen 4 te direktive, sprejeti ukrepov, ki so bolj omejevalni od ukrepov, opredeljenih s to direktivo, niti zaradi doseganja višje ravni varstva potrošnikov.³⁹

58. Sodišče je nato poudarilo, da člen 5 navedene direktive določa merila za določitev okoliščin, v katerih je treba poslovno prakso šteti za nepošteno in torej prepovedano. Dodalo je, da Direktiva 2005/29 v Prilogi I določa izčrpen seznam 31 poslovnih praks, ki se v skladu z odstavkom 5 navedenega člena 5 „v vseh okoliščinah“ štejejo za nepošteno, iz česar izhaja – kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 17 navedene direktive⁴⁰ – da so to edine poslovne prakse, ki lahko veljajo za nepošteno, ne da bi bila potrebna ocena posameznih primerov na podlagi določb členov od 5 do 9 te direktive.⁴¹

59. Nazadnje, ugotovilo je, da prakse, pri katerih se blago ponuja za prodajo ali prodaja z izgubo, v Prilogi I k Direktivi 2005/29 niso navedene in da zato ne smejo biti prepovedane „v vseh okoliščinah“, ampak bi to lahko bile samo na podlagi posebne analize, s katero je mogoče ugotoviti nepoštenost teh praks.⁴²

60. Kot družba Europamur in Komisija menim, da je to razlogovanje in ugotovitve, ki iz njega izhaja, mogoče v celoti prenesti na obravnavano zadevo. Kar zadeva nacionalno določbo, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, in sicer člen 14 LOCM, je iz predložitvene odločbe razvidno, da je njen namen na splošno prepovedati prodajo z izgubo, ne da bi bilo treba organu, pristojnemu za sankcioniranje kršiteljev, dokazati „nepoštenost“ posamezne poslovne transakcije glede na merila iz členov od 5 do 9 Direktive 2005/29.⁴³ Taka prepoved pa je v skladu z navedeno sodno prakso Sodišča⁴⁴ v nasprotju z zahtevami te direktive.

37 Glej sklep z dne 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, točki 30 in 31).

38 Glej tudi točki 11 in 38 teh sklepnih predlogov.

39 Glej zlasti sodbo z dne 9. novembra 2010, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag (C-540/08, EU:C:2010:660, točka 30); sklep z dne 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, točka 24), in sodbo z dne 10. julija 2014, Komisija/Belgija (C-421/12, EU:C:2014:2064, točka 61).

40 V skladu s to uvodno izjavo določitev „izčrpnega seznama“ „poslovnih praks, ki veljajo v vseh okoliščinah za nepošteno“, v tej prilogi omogoča „zagotovitev večje pravne varnosti“.

41 Glej sodbo z dne 23. aprila 2009, VTB-VAB in Galatea (C-261/07 in C-299/07, EU:C:2009:244, točka 56 in naslednje); sodbo z dne 17. januarja 2013, Köck (C-206/11, EU:C:2013:14, točka 35 in naslednje); sklep z dne 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, točke od 25 do 28); sodbo z dne 3. aprila 2014, 4finance (C-515/12, EU:C:2014:211, točka 30 in naslednje), in sklep z dne 8. septembra 2015, Cdiscount (C-13/15, EU:C:2015:560, točka 38 in naslednje).

42 Glej sklep z dne 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, točka 29).

43 Predložitveno sodišče v besedilu prvega vprašanja poudarja samodejnost te prepovedi. Glej tudi točke od 30 do 32 in 50 teh sklepnih predlogov.

44 Glej točke od 55 do 59 teh sklepnih predlogov.

61. Kar zadeva morebitno posledico izjem k tej prepovedi, ki so določene v sporni nacionalni določbi, na katero se nanaša drugo vprašanje za predhodno odločanje,⁴⁵ zadošča ugotovitev, da razloga za odstopanje iz člena 14 *in fine* LOCM,⁴⁶ ki ju lahko pristojni organi in španska sodišča upoštevajo za oprostitev od sankcioniranja povzročitelja prodaje z izgubo, ki se nanju sklicuje, temeljita na merilih, ki niso navedena med merili iz navedenih členov od 5 do 9,⁴⁷ čeprav Direktiva 2005/29 področje popolnoma usklajuje.⁴⁸

62. Poleg tega menim, da obrnitev dokaznega bremena, ki izhaja iz te nacionalne določbe,⁴⁹ ni v skladu s sistemom iz Direktive 2005/29, ki določa vrsto poslovnih praks, ki jih je v vseh okoliščinah mogoče šteti za „nepošteno“, in pogoje, ki jih je treba izpolniti, da jih lahko pristojni organi tako opredelijo in sankcionirajo prakse, ki ne spadajo na ta seznam.⁵⁰

63. Namreč, kot je poudarila Komisija, je Sodišče že menilo, da s posebnimi izjemami, na podlagi katerih se je mogoče izogniti splošni prepovedi prakse in ki so določene z zakonodajo države članice, „zaradi njihove omejenosti in dejstva, da so določene vnaprej, ni mogoče nadomestiti analize ‚nepoštenosti‘ poslovne prakse – ki jo je nujno treba opraviti glede okoliščin dejanskega stanja vsakega primera – ob upoštevanju meril, določenih v členih od 5 do 9 Direktive, če gre [...] za prakso iz Priloge I k tej direktivi“.⁵¹

64. V istem smislu je Sodišče odločilo, da z ureditvijo iz Direktive 2005/29 ni združljiva nacionalna ureditev, na podlagi katere se šele po prepovedi, določeni za nespoštovanje obveznosti glede pridobitve predhodnega dovoljenja, opravi preizkus nepoštenosti zadevne poslovne prakse, ker ta praksa zaradi svoje narave in zlasti zaradi z njo neločljivo povezanega dejavnika časa za trgovca nima nobenega ekonomskega smisla.⁵² Tako je nujno, da se pred morebitno sankcijo dejansko preuči nepoštenost prakse, razen v primerih, ki so izrecno navedeni v Prilogi I k navedeni direktivi.

65. Zato menim, da je treba Direktivo 2005/29 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je ta iz postopka v glavni stvari.

V. Predlog

66. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje, ki ju je postavilo Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n 4 de Murcia (upravno sodišče št. 4 v Murcia, Španija), odgovori:

Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe

45 Predložitveno sodišče ugotavlja, da pa taka razloga za odstopanje od prepovedi prodaje z izgubo nista bila določena z belgijsko zakonodajo, ki se je obravnavala v zadevi, v kateri je bil izdan sklep z dne 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154).

46 Naj spomnim, da se lahko v skladu s to določbo trgovec, ki se mu očita, da je kršil prepoved prodaje z izgubo, naloženi sankciji izogne, če dokaže, da je bil namen prodaje z izgubo doseganje cen enega ali več konkurentov, ki bi lahko znatno vplivale na njegovo prodajo, ali če gre za pokvarljive izdelke, ki jim bo rok trajanja kmalu potekel.

47 Namreč, v teh členih Direktive 2005/29 ni navedena niti potreba po doseganju cen konkurentov niti pokvarljivost izdelkov, ki so povezani z zadevno prodajo.

48 O naravi usklajevanja, ki ga uresničuje ta direktiva, glej predvsem sklepne predloge generalne pravobranilke V. Trstenjak v združenih zadevah VT-B-VAB in Galatea (C-261/07 in C-299/07, EU:C:2008:581, točka 74 in naslednje).

49 Glej točke od 30 do 32 teh sklepnih predlogov.

50 Družba Europamur v zvezi s tem upravičeno ugotavlja, da dokazno breme, v skladu s katerim je treba dokazati nepoštenost očitane ravnanja, in sicer negativno dejstvo, ni določeno z Direktivo 2005/29 ter da gre za ukrep, ki je bolj omejevalen od ukrepov iz te direktive in torej v nasprotju z njenim členom 4.

51 Glej sodbo z dne 23. aprila 2009, VT-B-VAB in Galatea (C-261/07 in C-299/07, EU:C:2009:244, točka 64 in naslednje), in sklepne predloge generalne pravobranilke V. Trstenjak v združenih zadevah VT-B-VAB in Galatea (C-261/07 in C-299/07, EU:C:2008:581, točka 84 in naslednje). Glej v tem smislu tudi sodbo z dne 11. marca 2010, Telekomunikacija Polska (C-522/08, EU:C:2010:135, točki 31 in 33).

52 Glej sodbo z dne 17. januarja 2013, Köck (C-206/11, EU:C:2013:14, točka 48 in naslednje).

(ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ki na splošno prepoveduje ponudbo ali prodajo z izgubo in določa razloge za odstopanje od tega načela, temelječe na merilih, ki niso navedena v tej direktivi.